Тріпоче серце, сонне оніміння
Мене гнітить, як після дурману,
Мов випив я напою із коріння
Отруйного — і в небуття тону,
Не заздрячи твоїй щасливій долі,
А тільки щастям сповнений твоїм,
Твоєю піснею, легка Дріадо,
Що десь в лункім околі,
В тремтінні тіней у гаю густім
Солодке літо уславляєш радо.

О як би я хотів вина, вина,
Що давністю льохів холоне в склянці,
В якому присмак Флори і луна
Пісень Провансу, смаглий сміх і танці!
О келих би, де Півдня теплий пах,
Де грає Іппокрена огнецвітно,
Де п'яна піна плеще через край
І липне на устах!
Щоб випив я, і щезнув непомітно,
Й потуманів з тобою в темний гай.

Розтанути б, забути людську долю,
Таку далеку від твоїх пісень,
Цей світ, де стільки втоми, туги, болю,
Де чути тільки стогін день у день.
Де сиві дні параліч докінчає,
Де молодість марніє і згаса,
Де думка обливає серце кров'ю
І в розпач затопляє!
Де швидко меркне осяйна Краса,
Покинута вчорашньою Любов'ю.

Геть звідси, геть! Не з Бахусом хмільним,
Що леопардів хижих поганяє,
Ні, на крилі поезії легкім,
Хоч млявий мозок слабне й забаряє!
Вже коло тебе! Лагідна півтьма.
На щастя, й місяць на своєму троні
Пишається у колі фей-зірок,—
Та світла тут нема,
Хіба розхилить легіт віти сонні
Над темним зіллям галяв і стежок.

Що там цвіте внизу, я не помітив,
Мені не видно ні кущів, ні трав;
Я тільки з пахощів незримих квітів
Пізнав дари, що травень розіслав
На галяви, кущі й дерева гаю:
Шипшину пасторальну, білий глід,
Недовговічний цвіт фіалки в листі
Й найстаршу доньку Маю,
Троянду між її колючих віт —
Притулок мух у вечори росисті.

У пітьмі слухаю. Не раз мені
З тобою й смерть відрадною ставала:
До неї я звертав свої пісні,
Щоб тихий подих мій вона забрала.
Іще жаданіша вона в цю мить,—
Без муки вмерти б у годину пізню,
Коли з душі твоєї щирий спів
Так захватно дзвенить!
Ти все б співав собі, а я під пісню,
Під, реквієм би твій в землі німів.

Безсмертний голосе! Тебе довіку
Крок поколінь голодних не приб'є!

Тут потішало і раба, й владику
У давні ночі тьохкання твоє.
Те саме, що скорботою сповняло
У Руфі серце, як вона про дім
В сльозах згадала на чужому лані,
Що часто чарувало
Казкові вікна у краю чужім,
У спіненім, безвіснім океані.

Безвіснім! Слово це — як дзвін, що враз
Мене до стежки повернув моєї.
Прощай! Я бачу, що дурити нас
Не вистачає сил Уяві-феї.
Прощай, прощай! Твій жалісливий спів
Потанув десь у луг, по той бік гаю,
І потім заховався в глибині
За низкою горбів.
Чи це був сон, чи привид? Я не знаю.
Завмерла музика. Я сплю чи ні?